

เวลานั้นช่างแสนเชื่องช้า
สำหรับคนที่กำลังรอคอย
รวดเร็วสำหรับผู้ที่หวาดกลัว
ยาวนานสำหรับผู้ที่ถูกข่มขู่
แสนสั้นสำหรับผู้ที่กำลังยินดี
แต่สำหรับคนที่กำลังมีความรักนั้น
เวลาหมายถึงชั่ววินาที

เฮนรี แวน ไดค์

THE WILLS พันธียกรรมป่วนรัก

STORY BY LINGBAHH
ILLUSTRATION BY AYA&UME

FIRST PUBLISHED: NABU PUBLISHING, OCTOBER 2014

SECOND PUBLISHED: NABU PUBLISHING, NOVEMBER 2014

ISBN: 978-616-7936-01-7

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

กรรมการผู้จัดการ • กอแก้ว วานเอ็คเกอ
ผู้จัดการฝ่ายขายและการตลาด • ศิริเพ็ญ อารีบุญกุล
บรรณาธิการ • มนุษย์ป่า(ผู้นำรัก)
ที่ปรึกษากองบรรณาธิการ • ดาริน พิพิธวรรณ
เจ้าหน้าที่ฝ่ายธุรการและประสานงาน • รังสิยา สัตนันท์
กราฟิก • aya&ume
Wوند • www.f0nt.com/

จัดพิมพ์และจัดจำหน่ายโดย
บริษัท เดอะรีดดีจรัม จำกัด
9/212 บ้านกลางเมืองศรีนครินทร์ S-Sense
ซอยศรีนครินทร์ 46/1 ถนนศรีนครินทร์
แขวงหนองบอน เขตประเวศ กรุงเทพมหานคร 10250
โทรศัพท์ 02-115-1889
อีเมล nabu.publishing@gmail.com
เว็บไซต์ www.nabu-publishing.com

No part of this book may be used or reproduced in any manner whatsoever without written permission.

หนังสือเล่มนี้พิมพ์ด้วยกระดาษถนอมสายตา
Green Read ช่วยลดแสงสะท้อนในการอ่าน

Introduction

ก่อนอื่นต้องขอสารภาพตามตรงค่ะ ว่าป่าเฟิงจะมีโอกาสได้บรรณาธิกร หรือ อีคนัยหนึ่ง... แปลว่าตรวจต้นฉบับ ให้กับก็ เป็นครั้งแรก ก็รู้สึกพาริกินสันนิดๆ (โรคนี้ สมัยป่าสาวๆ เขาเรียกกันว่าสันนิบาตลูกนก) เพราะป่าไม่ได้ดูถูกสุขภาพที่มาก่อน ไม่รู้ว่าไซติแอคของป่าจะเหมาะทำงานมงคลให้ก็หรือเปล่า

ที่สำคัญ... นอกจากป่าจะหนังเหนียวแล้วก็ยังเกี่ยวข้องกับเรื่องตรวจงานมากซะด้วย แล้วไอที่ป่ากลัวที่สุดก็ไม่ใช่อะไร เกิดอ่านๆ ต้นฉบับไปแล้วธาตุไฟเข้าแทรก สติหลุด เหวียงโน้ตบุ๊กทิ้ง และโทรไปกรี๊ดใส่หนูนักเขียนตอนตีสาม ด้วยโทรศัพท์มือถืออย่างที่เคยทำจะทำยังไง...

แต่พอได้อ่าน The Wills ฟินัยกรรมป่วนรัก แคบทแรกเท่านั้นแหละค่ะ... ป่าถึงกับดีใจจนต้องวิ่งไปหิบบัตชนนกระจอกเทศ เอามาเดินฟลาเมงโก ในชุดผ้าถุงกระโจมอกและหมวกคลุมผมอาบน้ำเบรนต์เนมเลย์ทีเดียว... เพราะพูดได้เต็มปากเลยค่ะ ว่าตั้งแต่ตรวจต้นฉบับมาก็เป็นร้อยๆ เรื่องแล้ว... The Wills เล่มนี้เป็นหนึ่งในไม่ถึงสิบเรื่องที่ป่าตรวจได้สบายที่สุด

ก็คงเป็นเพราะความพิถีพิถันในการเขียนของผู้แต่งนั่นเองแหละคะ
ไม่ต้องพูดถึงเนื้อหาที่ดึงดูดใจจนไม่อยากหยุดกลางคัน...ยิ่งพออ่านไปจนถึง
ฉากพ่อเท็ดดี้ของป้าปรากฏตัวด้วยแล้วละก็ อากาการพาริกินสันที่มีอยู่ก็เปลี่ยน
ไปเป็น ALS โดยไม่ต้องเล่นไอซ์บัคเกตเลยคะ...พ่อเจ้าประคุณทุนหัว ผู้ชาย
อะไรจะทำให้ฟินเวอร์ขนาดนี้ ออกมาแต่ละที่เหมือนป้าจะกลับไปเป็นสาวสิบสี่
อีกครั้ง...

สิ่งเดียวที่เป็นกำลังใจให้ก้าวข้ามความลำบากของอาการแขนขา
อ่อนแรงก็คือกระจกบานใหญ่ที่ตั้งอยู่ใกล้ๆ โน้ตบุ๊ก เพราะมันจะคอยเตือนป้า
ด้วยเงาหน้าและหลังเห็นเองตัวเองเสมอว่า...เอ๋ม...บ้านะสี่สิบแล้วนะ...
หมดวัยหื่นหมดวัยเลือดกำเดาไหลแล้ว...รีบๆ ตั้งใจตรวจซะให้มันจบเร็วๆ...
ส่งสารลูกๆ หลานๆ ที่รออ่านอยู่เขาจะได้ฟินกันบ้าง...

นี่แหละคะ ความเป็นมาก่อนที่ The Wills จะผ่านด่านป้ามาจนถึง
มือทุกคนในแบบรูปเล่มไฮโซแบบนี้...แน่นอนว่าพ่อเท็ดดี้ทำให้บ้านนอกอด
นอนหอมหมอนข้างปลอกผ้าแพรมาตลอดสัปดาห์ได้ฉันใด ป้าก็มั่นใจว่า
สุดหล่อของป้าจะทำให้หน้าอกทุกคนอิมอกอิมใจไม่ต่างกัน

ท้ายที่สุดนี้ต้องขอบคุณมากๆ ที่ทำให้ป้าได้มีความสุขกับการ
บรรณาธิการอีกครั้ง (หลังจากที่ต้องเป็นไมเกรนแทบทุกครั้งจากการตรวจ
ต้นฉบับนิยาย) เพราะฉะนั้น อย่ามัวรอช้าคะ รีบไปอ่านกัน ณ บัด Now เลย
นะคะ

ด้วยรักจากใจ

บ.ก. มนุษย์ป้า (ผู้นำรัก)

ปล. ปู่ชายคนอื่นป้าขออนุญาตไม่เอ่ยถึงในค่านานะคะ เพราะป้ารัก
พ่อเท็ดดี้ของป้าแค่คนเดียว ส่วนใครจะฟินกับใครก็ขอเชิญไปเลือกจับจ่าย
กันเองเลยค่า

Contents

บทที่ 1	7
บทที่ 2	18
บทที่ 3	38
บทที่ 4	50
บทที่ 5	63
บทที่ 6	71
บทที่ 7	84
บทที่ 8	106
บทที่ 9	128
บทที่ 10	140
บทที่ 11	147
บทที่ 12	155
บทที่ 13	166
บทที่ 14	186
บทที่ 15	213
บทที่ 16	237
บทที่ 17	262
บทที่ 18	289
บทที่ 19	305
บทที่ 20	315
Back to your heart	336
Talk : Lingbahh	348
Talk : aya&ume	350

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ตั้งขึ้นเพื่อความบันเทิง
ไม่เกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ ทั้งสิ้น

บทที่ 1

“เฮ้อ”

“เฮ้อ”

“เฮ้อ”

เสียงถอนหายใจของเราสามคนดังเรียงลำดับกันอยู่ในสำนักงาน
บนอาคารสูงสี่สิบสี่ชั้นเหนือย่านธุรกิจของกรุงเทพมหานครในเย็นวันศุกร์
สิ้นเดือนสิงหาคมที่ร้อนอบอ้าว บรรยากาศภายในห้องประชุมที่เปิดเครื่อง
ปรับอากาศเย็นฉ่ำไม่ได้ทำให้ความคุกรุ่นร้อนรุ่มในใจของทั้งสามชีวิต เจ้าของ
เสียงถอนหายใจอ่อนระหอยโรยแรงเบาบางลงเลยแม้แต่นิดเดียว

เสียงแก้วกาแฟที่กระทบกับจานรองแก้วเซรามิกเคลือบเนื้อดีดังกรึก
ทำลายความเงียบนำอดีตดั่งลง

พระนายชัยบ้วนสายตากอบสีเทาบางเฉียบของตัวเองมองไปยัง
ท้องฟ้าโพล้เพล้สีแดงดูเจือดำด้านนอกหน้าต่าง แล้วใช้นิ้วเคาะโต๊ะเป็นเชิง
เรียกสติ

“พี่สิษฐ์อย่าเอาแต่เงียบสิครับ ช่วยกันหาทางแก้ปัญหาหน่อย”

ชายวัยสามสิบปลายเจ้าของชื่อ ‘สิษฐ์’ ที่ตัดผมสั้นแทบจะติดหนังหัว

ขยับแว่นตาทรงสี่เหลี่ยมผืนผ้ากรอบสีดำพลาจกอนหายใจอีกคร้ื่งก่อนจะย้อนกลับมามาถามเขา

“แล้วพู่ฉิมกับพระนายจะเอาอย่างไรละ ใครจะรับหน้าที่นี้”

ถามพี่ชายคนรองก็โดนโยนคำถามกลับมา พระนายได้แต่หันไปมองพี่ชายคนที่สามที่นั่งเอนหลังเอกเขนกเท้าวางไว้บนโต๊ะประชุม ปากก็กัดปลายดินสอไม่ไปด้วย

‘ใครจะรับหน้าที่นี้’ ถามแบบนี้คงไม่พ้นเราแน่...เขามองหน้าพี่ชายคนที่สามก็เดาอนาคตตัวเองได้แล้ว

“พี่พู่ฉิมครับ...อย่ามัวใจลอย เราคุยเรื่องสำคัญกันอยู่นะครับ”

“เอาใจก็เลือกมาสักวิธีเถอะนะ” พี่ชายคนที่สามก็ชอบเป็นชะอย่างนี้ใจลอยไปไหนอยู่เรื่อย

“ยังไงเราสามคนก็ต้องทำอยู่ดีใช่ไหมละ พี่สิษฐ์ก็ตามใจเขาไปจะได้อะป่าว คิดเสียว่ายอมให้ เป็นครั้งสุดท้าย หลังจากนั้นถ้ามันจะเอาอะไรก็ให้มาเข้าฝันจะได้เฝ้ากงเต๊กไปแทน”

เขาฟังพี่ชายไปก็ลอบถอนใจ เรื่องพุดจาเหลวไหลในสถานการณ์คับขันนี้ขอให้บอกเถอะ ไม่เคยมีพลาดกับ (ไอ้) พี่พู่ฉิม

“ไอ้พู่ฉิม! มึงก็พุดจาเป็นเด็กกอมมือไปได้ นี่มันเรื่องใหญ่อะเว้ย” ขอขอบคุณพี่สิษฐ์ที่ห้ามปรามพี่พู่ฉิมเสียบ้าง

พระนายพยายามกัดฟันอดทนกับเรื่องพิลึกพิลั่นที่เกิดขึ้นจากกระดาศเพียงแผ่นเดียวที่เรียกว่า ‘พินัยกรรม’ เขาเคยคิดว่าเรื่องเงื่อนไขการรับมรดกแบบบ้าๆ บวมๆ จะมีอยู่ก็แต่ในละครน้ำเน่าหลังข่าว ทีไหนได้...ไม่เจอกับตัวใครจะรู้ว่าเรื่องบ้ากว่าในละครก็คือชีวิตจริง

“ชื่อชุดกงเต๊กไอแพดไอโฟนส่งไปให้พี่ชมนันดิ บอกมันว่าอยากได้อะไรก็ส่งอีเมลมาบอกเรา” พี่พู่ฉิมเสนอไอเดียสุดบรรเจิดพลาจกอนดินสอในมือที่เคี้ยวปลายจนยางลบแห่วงออกมาควงเล่น หน้าซำยังยิ้มหวานใส่พี่สิษฐ์ที่หน้าดำคร่ำเครียดมาตั้งแต่สองสามชั่วโมงก่อน โดยไม่ใส่ใจกับสีหน้าของอีกฝ่ายที่แทบจะยกเก้าอี้มาทุบใส่ตัวเองแต่อย่างใด

“ไอ้พู่ฉิมไม่อยากจะส่วนแบ่งมรดกใช้ใหม่หา!”

“โหยพี่สิษฐ์ พุดอะไรใจร้ายกับพุดมียังนั้น ไม่เห็นใจน้องนุ่งที่เป็น
ศิลปินได้แห่งมั่ง” ทำเสียงกระแง่ากระงอดแต่ร่างกายจริงนั้นใหญ่โตราวกับ
หมี่ควาย หากไม่เป็นศิลปินได้แห่งพระนายก็อยากจะส่งพี่ชายคนนีไปอดิชนัน
รายการมวยปล้ำในต่างประเทศดูบ้าง

อายุสมองสิบสาม อายุจริงสามสิบสี่...พระนายมองพี่ชายแล้วถอน
หายใจอีกครั้ง เขาตัดสินใจขยับเนกไทแล้วกระแอมขัดทั้งสองคน

“พี่สิษฐ์ พี่พุดมียังเรากลั้วมาเข้าเรื่องกันเถอะ คีนี่ผมยังต้องไปเคลียร์ร้าน
และตรวจข้อสอบให้เด็กอีก”

“น้องมันมีภาระ มึงสิว่างงานอยู่คนเดียวใช้พุดมียังไม่ออกความเห็นฉลาดๆ
แล้วยังกวนน้ำให้ขุ่นอีก”

พระนายคั้นปากขยับขยับอยากจะบอกว่าพี่สิษฐ์กับพี่พุดมียังไม่ต่างกัน
นักหรอก แต่เดี๋ยวปากมากไปจะพลอยชวยไปเสียเปล่าๆ เมื่อประเมินความ
คุ้มค่าในการเสี่ยงแล้ว เขาเลือกที่จะหุบปากพลาถคิดถึงมาตรการตอบโต้
ในกรณีที่เราร้ายที่สุด

พี่สิษฐ์ถลิ่งตามองพี่ชายคนที่สามตาเขียวปัด ก็สมควรหรอก...พี่ชาย
คนรองของเขาจะเป็นคนเอาจริงเอาจังในทุกอย่าง ส่วนพี่พุดมียังเป็นเหมือน
สิ่งมีชีวิตที่ตรงกันข้ามกัน พอเห็นเจ้าตัวกัตยาลบที่ปลายดินสอไม้อีกครั้ง
ชายหนุ่มก็นึกสงสัยขึ้นมาครั้นว่า ตลอดสามสิบสี่ปีที่ผ่านมาพี่ชายของเขา
กินยางลบไปกี่ก้อนแล้ว พวกมันจะมีมวลสารเท่าไร และหากว่าพี่พุดมียังเกิดตาย
เพราะยางลบขึ้นมา กรรมกรรมประกันชีวิตนั้นจะคุ้มครองการเสียชีวิตด้วยเหตุ
ประหลาดพรรคนี้นี้หรือเปล่า บริษัทประกันจะคิดอย่างไรหากชันสูตรศพแล้ว
พบว่าในร่างกายมีแต่เศษยางลบอยู่ในอวัยวะภายในทุกส่วน เขาน่าจะลอง
บอกให้พี่พุดมียังไปตรวจสุขภาพประจำปีบ้าง เผื่อจะออกมาแล้วมีเศษยางลบจะได้
รู้ตัวว่ายางลบเข้าไต่แล้วมีโอกาสตายสูง ให้รีบซื้ออีกกรรมกรรมหนึ่งก่อนที่
บริษัทประกันแรกจะรู้ว่าพฤติกรรมกรรมการบริโภคของพี่พุดมียังเป็นเหตุ...

“ปัญหาของเรามีมันอยู่ในพินัยกรรมจะทำอะไรได้วะ ถึงจะด่าพี่นิชไป
ก็ไม่มีประโยชน์ คนตายไปแล้วจะได้แย้งอะไรได้” พี่ชายคนที่สามพุดพลาถ
เขานิ้วเคาะโต๊ะ “นอนหลับสบายชะด้วย น่าอิจฉา” ไม่ทันไรก็พุดจาเหลวไหล

อีกแล้ว พระนายเองบางครั้งก็อยากจะดีดให้มันตกโต๊ะไปเหมือนกัน

“อิจจาอะ! มึงอย่าเพิ่งรีบอยากตายตามเฮียมันไปก็แล้วกัน” พี่สิษฐ์
เอ่ยประชดพลางขยับแว่นสายตากรอบสีเหลี่ยมปรายตามองมายังตัวเขา
“พระนายล่ะว่าไง ที่เจียบตลอดนี่คือยังช็อกอยู่หรือมีแผนอื่นแล้ว”

ทางตาของนักบัญชีคมกริบเสมอ อยู่เฉยๆ ยังไม่วายโดนจิก

“ตกใจสิพี่...แล้วเราจะต้องปิดเรื่องให้เจียบไม่ให้เมียเก่าของพี่ฉิษฐ์
เด็ดขาดใช่ไหม”

“ขึ้นลองให้พวกหล่อนรู้สิ คงเหมือนโดนฝูงแร้งมารุมทิ้งเลย คนสุดท้ายนี้
กว่าจะหย่าได้กินเวลาตั้งเกือบสองปี ดินะที่อ๊บบ้า เขีย ยัยบ้านั้นรับมีผิวใหม่แล้ว
ย้ายไปอเมริกา เลยทิ้งลูกไว้ที่นี่”

คิดว่าน่าจะถึงเวลาแล้วที่จะต้องอธิบายกันสักหน่อยกับสาแหรกบ้าน
ของพวกเราที่ห้อง เริ่มจากเจ้าของพินัยกรรมผู้เป็นที่ชายคนโตของเราก่อน
พี่ฉิษฐ์หรือปกติเรียกว่าพี่ฉิษฐ์มีอายุสี่สิบเอ็ดปี สถานะก่อนตายเป็นพ่อม่าย
เนื้อหอม เปลี่ยนเมียบ่อยเหมือนเปลี่ยนเนกไท มีความหล่อเป็นรองความรวย
เพราะเขาเป็นผู้เดียวที่สืบทอดกิจการบริษัทพัฒนาอสังหาริมทรัพย์มูลค่าหลาย
พันล้านต่อจากป้า ส่วนรายละเอียดอื่นๆ เดี่ยวอธิบายกันต่อไป ตอนนั้นรู้แล้วว่า
พี่ฉิษฐ์มีลูกชายวัยสิบหกปีกับเขาหนึ่งคนชื่อว่าเจ้าภูมิ...ตลอดชีวิตของพี่ชาย
คนโตไม่มีเรื่องล้มเหลวยกเว้นเรื่องที่พ่ายแพ้ต่อเซลล์เล็กๆ จำนวนมหาศาล
ที่เรียกกันว่ามะเร็งลำไส้จนเสียชีวิตไปเมื่อสามเดือนที่แล้ว กับเรื่องที่ว่า...

“ถ้าแม่ไม่รู้ว่พี่ฉิษฐ์ชุกเงินไว้กับเด็ก เอ้อ...กระดากปากวะ เด็กหนุ่ม
อีกคนที่แอบส่งเสียงเลี้ยงดูอยู่ รับรองว่าต้องกลับมาแหกอกพวกเราเพื่อขอ
ส่วนแบ่งมรดกแน่ๆ” แม้จะพูดลอยๆ แต่น้ำเสียงของพี่สิษฐ์ก็บ่งบอกความรู้สึก
ที่มีต่อพี่สะใก่อ่างชัดเจนที่สุด ตัวเขาเองก็เห็นด้วยกับพี่ฉิษฐ์ เมียเก่าคนสุดท้าย
ของพี่ฉิษฐ์ร้ายกาจอย่างกับแม่มดในการ์ตูนวอลต์ดิสนีย์ เพราะหยิ่งดีที่เจ้าภูมิ
หลานชายเป็นเด็กดีและสภาพจิตใจมั่นคง จึงไม่มีปฏิกิริยาอะไรนักต่อพฤติกรรม
น่ารังเกียจสารพัดรูปแบบของบรรดาผู้หญิงที่มาเกาะพ่อของตัวเองกิน ใครๆ ก็
ภูมิใจในตัวหลานคนนี้ รวมทั้งตัวเขาเองด้วย

“เงินอยู่กับเด็กนั่นเท่าไร” พระนายถามขึ้น

“สืบทอดด้านสองแสนบาทถ้วน ณ วันที่พีณิขเสีย” พี่พุดมเป็นผู้ตอบคำถามนี้ เจ้าตัวเล็กแพะยางลบแล้วเปลี่ยนมานั่งสังเกตขีไบหน้ามิ่งทึ่งของพีลิสซัฐูไปพลางด้วยสีหน้าเบือๆ คงจะอยากกลับบ้านเต็มที “พีณิขโอนเงินให้เด็กคนนั้นใช้เดือนละแสนห้าติดต่อกันมาสี่สิบแปดเดือนแล้ว ก่อนเสียก็โปะเพิ่มไปอีกรวมเป็นสิบแปดล้านสองแสน”

“เดี๋ยวนี้แมงเลี้ยงเด็กกันแพงขนาดนี้เลยเหอะวะ กะอื่แค่เรื่องบนเตียงเนี่ยนะ ขอดีๆ ก็น่าจะได้กินฟรีนะระดับพีณิขแล้ว” พีลิสซัฐูผู้ประกอบอาชีพเป็นผู้ตรวจสอบบัญชีให้กับบริษัทข้ามชาติดูจะรับไม่ค่อยได้กับการจ่ายเงินเพื่อเลี้ยงเด็ก

“หรือเพราะเป็นเด็กผู้ชายเลยแพงขึ้นตามตีมานด์?” พระนายเปลอเปรยขึ้นมาจึงโดนพี่ชายดุเสียงขุ่น

“हां ไ้่นาย นี้ไม่ใช่เรื่องล้อเล่นนะโว้ย” ปกติเป็นพระนาย เวลากริ้วเป็นไ้่นาย

“พีณิขลื้อเล่น เขียนลงไปในพินัยกรรมแบบนั้นไ้ยังงั”

แล้วเราสามคนพี่น้องก็ถอนใจอีกรอบ ไม่ใช่เรื่องตลกเลยที่จะได้รับมรดกเป็นคีย์การ์ดของคอนโดทริมแม่น้ำเจ้าพระยามูลค่ายี่สิบแปดล้านบาทพร้อมกับทรัพย์สินภายในห้องซึ่งหมายถึงเด็กหนุ่มวัยยี่สิบเอ็ดปีคนหนึ่งพี่ชายตัวเองอุปการะเลี้ยงดูมา พร้อมคำสั่งว่าต้องส่งเสียเลี้ยงดูจนกว่าเจ้าตัวจะอายุครบยี่สิบสองปีในอีกหนึ่งปีข้างหน้า ซึ่งหากสามพี่น้องไม่ยอมทำตามคำสั่งเสียแล้วละก็ จะไม่มีการเปิดพินัยกรรมส่วนของป้าที่ซึ่งเสียชีวิตไปแล้วด้วยโรคไตวายเฉียบพลัน ซึ่งใครๆ ก็รู้ว่ามันหมายถึงที่ดินสี่สิบไร่บนเกาะสมุยและในภาคอีสานกับภาคใต้รวมกันอีกกว่าพันไร่

เด็กหนุ่มที่ว่า ไม่มีใครรู้ห้วนอนปลายเท้า ไม่มีใครเคยเห็นหน้าหรือระแคะระคายมาก่อน รู้เพียงพีณิขระบุไว้ในพินัยกรรมพร้อมคำสั่งเสียอีกมากมาย เห็นได้ชัดว่าประคบประหงมดูแลยิ่งกว่าเมีย ทุกคนรู้ดีว่าพี่ชายไม่ได้คบใครเป็นตัวเป็นตนเลย แต่กลับซื้อคอนโดราคาแพงให้เด็กอยู่อย่างนี้ เด็กนั้นยอมเป็นอื่นใดไปไม่ได้นอกเสียจาก ‘เมียเก็บ’ แถมพอได้เห็นประวัติธุรกรรมทางการเงินที่ผ่านมาของพีณิข ทุกคนถึงกับตกใจแทบตกเก้าอี้เมื่อพบว่าพี่ชาย

ผู้แสนดีแอบเลี้ยงเด็กมาตั้งสี่ปีแล้ว แปลว่า...ตกเขียวกันมาตั้งแต่อายุสิบเจ็ด
อย่างนั้นนะหรือ?

เท่ากับว่าเมื่อเสียชีวิตของพี่ชายมีอายุครบยี่สิบสองปีเต็ม เขาจะมีเงินเก็บ
เท่ากับ $18,200,000 + 1,800,000 = 20,000,000$ บาท ไม่รวมดอกเบี้ยที่จะได้รับ
จากธนาคารอีก...

แค่คิดก็เครียดแล้ว อยู่ๆ ก็ต้องเอาเงินไปให้ใครไม่รู้ตั้งยี่สิบล้านเนี่ยนะ
จริงอยู่ว่ายี่สิบล้านสำหรับครอบครัวอิศวรสินนั้นไม่ใช่เรื่องใหญ่เลย
บ้านเราไม่ใช่ไม่มีเงิน มีนะมีพอสมควร (สมควรแก่การจดทะเบียนเป็นบริษัท
มหาชน) แต่มันเป็นเงินจากการซื้อขายที่ดินที่งั่งซื้อไว้เมื่อนานมากแล้ว ต่อมา
ได้พัฒนาเป็นบริษัทอสังหาริมทรัพย์ และคนที่รับช่วงงานอสังหาฯ ของป้า
ก็มีแต่พี่ณิชนคนเดียว ส่วนคนอื่นๆ ต่างก็ไปเรียนต่างประเทศแล้วกลับมาทำงาน
ในสิ่งที่ตัวเองอยากทำกันหมด แล้วใครจะไปคิดว่าอยู่ๆ พี่ชายผู้กุมบังเหียน
บริษัทจะด่วนจากไปด้วยวัยเพียงแค่เลขสี่ แถมยังทิ้งบริษัทขนาดยักษ์เอาไว้
ให้น้องสามคนที่เหลือดูแลอีก

พี่ณิชนั่งคำสั่งไว้ง่ายๆ อย่างกับว่าน้องชายได้เตรียมตัวเตรียมใจพร้อม
ก้าวเข้ารับตำแหน่งซีโอโอมาทลอดเสียเมื่อไหร่ พวกมันล้มละลือไม่ว่า พระนาย
คิดประชดเมื่อไหร่เรียงคุณสมบัติที่ผู้บริหารพึงมีจากน้องชายทั้งสามคน

พี่สิษฐ์...พี่สิษฐ์...อายุสามสิบเก้าปี เป็นคนมีวิสัยทัศน์ มองการณ์ไกล
ละเอียดรอบคอบ มีวาทีศิลป์ในการปกครองคน ยุติธรรมยิ่งกว่าตราขั่ง ปัจจุบัน
เป็นหัวหน้าทีมผู้ตรวจสอบบัญชีให้กับบริษัทระดับบิ๊กโพร์ สุานเงินเดือน 120k

พี่พุฒ...อายุสามสิบสี่ปี คุณสมบัติใจเย็นเป็นน้ำแข็ง ไม่ใช่อารมณ์
ในการตัดสินใจ ประกอบอาชีพเป็นศิลปินแกะสลักหิน รับงานตามออเดอร์และ
ตามใจตัวเอง ปกติทำงานอยู่แต่ในต่างประเทศ เพราะกลับเมืองไทยแล้วอดตาย
ไม่มีคนจ้าง สุานเงินเดือนไม่ปรากฏ แต่น่าจะกินดีอยู่ดีเมื่อตัดสินใจลาออกรอบเอว
ที่ดูหนาอยู่ค่อนข้างมาก

ตัวเขาเอง...พระนาย...อายุสามสิบเอ็ดปี คุณสมบัติการเป็นผู้บริหารนี่
มีอยู่ในตัวเขาหรือเปล่าแน่ น่าสงสัย...ปัจจุบันประกอบอาชีพเป็นอาจารย์
ประจำคณะเศรษฐศาสตร์ในมหาวิทยาลัยเอกชนแห่งหนึ่ง และทำธุรกิจเล็กๆ

ของตัวเองพอให้มีกระแสเงินสดหมุนเวียนอยู่ในบัญชี เป้าหมายคือทำธุรกิจของตัวเองให้ประสบความสำเร็จโดยไม่พึ่งพาธุรกิจเดิมของครอบครัว

ทั้งหมดที่พูดมานั้นประชดทั้งนั้น

พวกเขาทั้งสามคนได้รับส่วนแบ่งมรดกมาตั้งแต่ตอนอายุยี่สิบสองปี จึงถือโอกาสออกไปดำเนินชีวิตตามที่ตัวเองต้องการโดยไม่มีใครสนใจรับช่วงกิจการที่บ้านต่อ บัดนี้มาโดนหักคอให้วางมือจากทุกอย่าง แล้วกลับมาสู่วงจรของธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ที่เรียกได้ว่าไม่เคยรู้จักมาก่อนเลย...พวกเขาสามคนน่าจะหรือที่จะต้องขึ้นเป็นผู้บริหารบริษัทต่างๆ ที่พูดได้เต็มปากเต็มคำว่าไม่รู้อะไรในธุรกิจเลย หน้าซำรายละเอียดยุติในพินัยกรรมก็ออกจะน่ากระอักกระอ่วนใจอยู่ไม่น้อย อ่านก็ทีที่ต้องขมวดคิ้วเสียทุกครั้งไป ในใจพานึกเคืองลุงบรรเจิด ทนายความประจำตระกูลที่เป็นผู้ช่วยร่างพินัยกรรมพิลึกพิลั่นฉบับนี้ขึ้นมา

พระนายอยากจะถามนักกว่าทำไมลุงบรรเจิดไม่รู้จักรหัสปรัมพินิชเสียบ้าง จะเลี้ยงผู้หญิงเลี้ยงอะไรเหมือนที่เคยทำก็เลี้ยงไปดี แต่เลี้ยงเด็กผู้ชายเป็นตัวเป็นตน แถมอายุยังไล่เลี่ยกับลูกชายตัวเองนี่ก็ออกจะเกินไปหน่อยแล้ว

“ในพินัยกรรมเขียนไว้ว่ายังไงนะ ขอข้าฯ ชัดๆ อีกสักรอบ”

“พินัยกรรมของพินิชแบ่งทรัพย์สินเป็นสามส่วน ส่วนที่เป็นของบริษัท ส่วนเงินสด และอสังหาริมทรัพย์อื่น ชี้แจงแจ่มแจ้งจะมันเยอะ โดยพินัยกรรมมีข้อแม้แปลกๆ สามอย่างคือ อย่างแรก...มอบหมายให้เราสามคนช่วยกันบริหารงาน โดยให้เวลาปรับตัวสามเดือน ให้พระนายมาดูงานบริหาร ที่ดูการเงินทั้งหมด และให้พินิชดูงานส่วนก่อสร้างและวางแผนโครงการใหม่ๆ”

“แล้วพวกกรรมการบริษัทเขาไม่ไว้วางใจเรา เราสามคนไม่เคยไต่ล้งไปที่บริษัทสักครั้ง”

“ถึงจะไว้วางใจก็ทำอะไรไม่ได้ เพราะตั้งแต่รู้ว่าตัวเองป่วยหนักพินิชก็ไปไล่อื้อหื้อคนมาได้รวมเจ็ดสิบเอ็ดเปอร์เซ็นต์ ดังนั้นไม่ว่าใครก็ไม่มีสิทธิ์คัดค้านโครงสร้างผู้บริหารใหม่...โคตรร้ายเลยที่เรา”

ส่วนแรกของพินัยกรรมแค่นี้ก็เห็นอยู่แล้ว อาจารย์มหาวิทยาลัยอย่างเขาต้องมาทำคอนโดขายเนี่ยนะ

“ส่วนที่สองคือ ขอให้พี่รับเจ้าภูมิเป็นลูกบุญธรรมพร้อมอบรมสั่งสอน

ให้ดี เมื่อเจ้าภุมรีเรียนจบให้มาทำงานในบริษัทก่อน สิบปีหลังจากนั้นค่อยให้เงิน หลานมันไปยืมห้าล้านกับที่ดินที่หัวหินห้าสิบลไร่ มันอยากจะทำอะไรก็ให้ไปทำ ระหว่างนี้ห้ามเล่นเส้น ห้ามสปอยล์หลาน ให้เลี้ยงแบบคนทั่วไปเหมือนที่พีณิข ทำอยู่ทุกวันนี้”

เรื่องนี้คงไม่มีปัญหายุ่งยาก เพราะพีลิสฐ์เองก็ไม่มีครอบครัว คบหญิง ได้ไม่เคยเกินหกเดือน จนเจ้าตัวเบือหน่ายเลิกหาสาวในฝันไปนานแล้ว เรื่องจะ ปุบปับแต่งงานกับใครคงเป็นไปได้ยาก อีกอย่าง...นิสัยของพีลิสฐ์ก็เป็นคน เอาจริงเอาจัง ฟังพาได้เสมอ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องหนักหนาร้ายแรงขนาดไหน ขอแค่ เป็นเรื่องที่มีสาระและมีเหตุผลควรแก่การรับฟังเถอะ พีชายคนรองที่มันคง ดุจหินผาก็จะสามารถช่วยเหลือได้เป็นอย่างดีแน่นอน ส่วนเจ้าภุมรีก็เป็นเด็กดี เลี้ยงง่ายมาแต่ไหนแต่ไร การจับคู่สองคนนี่จึงน่าจะเป็นเรื่องที่ดีที่สุด

“ส่วนที่สามคือ ให้เราสามคนพี่น้องช่วยกันดูแลเด็กที่คอนโดริมนแม่ น้ำ เป็นอย่างดี และโอนเงินเข้าบัญชีของเด็กเดือนละหนึ่งแสนห้าหมื่นบาทติดต่อกัน จนกว่าเด็กจะอายุครบยี่สิบสองปี ห้ามขาดแม้แต่เดือนเดียว ที่สำคัญ แม้ว่าเราจะ ไม่รู้จักหัวนอนปลายเท้าของเขา ก็อย่าตั้งแง่รังเกียจ แต่ก็ขอให้ช่วยกันดูแลเขา ให้เติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่ดีเหมือนอย่างที่บ้านเลี้ยงเรามา”

ถึงไม่ได้บอกที่เกี่ยวข้องกับพีณิขอย่างไร แต่ว่าดูแลกันขนาดนี้ก็แสดงว่า พีชายคงรักคนของเขามาก...หรือ? พระนายยังคงคิดยั้งสงสัย

“เด็กนั้นหน้าตาอย่างไร” พระนายถามขึ้น

“ไม่รู้”

“พีลิสฐ์แน่ใจหรือเปล่าว່ว่าไม่เคยเจอสักครั้งเดียว”

“มั่นใจมาก” พีชายคนรองตอบ พีทุฒเองก็ยกไหล่แล้วส่ายหน้าปฏิเสธ

“ถ้าพีณิขบอกมาว่าเป็นลูกที่ซ่อนไว้ก็จะไม่แปลกใจและไม่ปฏิเสธเลย สักคำ นี้อะไร เป็นเด็กผู้ชายวัยรุ่นที่พีณิขเม่งมุ่มเทให้ อย่างหน้ามิดตามัว ให้ตาย กูอยากจะทำ นีพีณิขเป็นเกย์หรือวะ มันเพิ่งมาคิดจะเป็นเกย์อะไรเอาตอนอายุ สี่สิบ” พีลิสฐ์หันมาขัดพระนายเสียอย่างนั้น

“เฮ้ย ถามอะไรผมละ พี่สองคนอยู่บ้านเดียวกันยังไม่ระแคะระคาย ผมนะ วันๆ อยู่แต่ที่มหาวิทยาลัยกับร้าน จะได้โทรศัพท์คุยกับพีณิขบ้างก็แค่เดือน

ละครัง แล้วจะมีปัญญาไปรู้อะไร”

พีสิษฐ์ทำท่าอึดอัดขัดใจ “แต่ตอนนี้พีนิชเป็นเกย์หรือเปล่าไม่ใช่ปัญหา เพราะปัญหาคือเมียเด็กของพีนิชที่เหลื่ออยู่ต่างหาก เอาละ งั้นใครจะเป็นผู้เสียสละเป็นคนไปดูแลเด็กนั่น”

“พี่ผมไม่ไหวหรอกพีสิษฐ์ เรามีเวลาเตรียมตัวก่อนเข้ารับช่วงที่บริษัท อีกแค่สามเดือนไซ้ใหม่ละ แต่พี่ผมรับงานแกะสลักค้างไว้ที่บาเลนเซีย กว่าจะเสร็จก็คงเฉียดฉิวพอดี จะให้คอยดูแลเด็กให้พีนิชได้ยังไง” พี่ผมรีบตัดของน้อย แต่พอตัวด้วยการเอาหน้าที่การงานมาอ้าง แล้วเอาแขนใหญ่ๆ ที่พร้อมจะรัดคอคนตายได้กอดซุกไว้กับอกตัวเอง

พระนายมองพี่ชายอย่างหมั่นไส้ ไซ้สิ พวกศิลปิน! ข้อดีของพี่ผมมีแค่สองอย่างเท่านั้นคือ หนึ่ง เป็นพวกเข้าใจง่าย ไม่คิดอะไรซับซ้อน และสอง มีทักษะทางด้านศิลปะอย่างสูง เท่านั้นจริงๆ

“ส่วนพี่เองก็ทำตามพินัยกรรมไม่ได้หรอกนะ ตอนนี้เป็นผู้ตรวจบัญชี ตำแหน่งการงานมันค้าคอบ เลี้ยงเด็กไม่ได้” เหตุผลของพีสิษฐ์ฟังดูดี แต่จริงๆ แล้วไร้สาระ เป็นผู้ตรวจบัญชีเกี่ยวอะไรกับเลี้ยงเด็กไม่ทราบ

“แล้วอาซีพอาจารย์มหา’ลัยมันเหมาะสมกับการเลี้ยงเมียเก็บพี่ชายตรงไหนล่ะครับ” เขาย้อนถาม รู้สึกหงุดหงิดขึ้นมา สงสัยว่าทั้งสองคนต้องมีการตีแย้มกันไว้แล้วล่วงหน้าในการยกภาระอันใหญ่หลวงนี้ให้เขา “สรุปว่าพี่สองคนจะยกหน้าที่ดูแลเด็กของพีนิชให้ผมมันดี ถ้าใครรู้เรื่องนี้เข้า มหา’ลัยคงยกเลิกสัญญาจ้างแทบไม่ทัน” เขาเห็น็บ

“แล้วนายรู้ได้ไงว่านั่นเมียเก็บ” หน้อยแน่ มียกยก่อน...

“ก็พีนิชมันนิสัยเป็นเพลย์บอยขนาดนั้น คงไปอุปการะลูกชายใครเขา มาดูแลหรอก อีกอย่างพี่เองก็พูดไม่ใช่หรอกครับว่าเด็กนั่นไม่น่าจะใช้ลูกพีนิชทำไม่ความจำสั้นจัง” เขาประชดพี่ชายกลับแล้วล้วงหามุหรี “ขอออกไปสูบบุหรีก่อนนะ หงุดหงิด” พระนายบอกหัวนๆ

“เออก็ดี” พีสิษฐ์ว่าพลางเลื่อนซองบุหรีมาตรงหน้าเขาเป็นเชิญชวน อีกฝ่ายจึงรับมาถือไว้แล้วเดินนำไปทันทีที่พี่ผมเองไม่ค่อยสูบแต่ก็ตามทั้งสองคนไปยืนคุยกันต่อริมระเบียง

ลมเย็นๆ คล้ายจะมีละอองฝนปะปนอยู่โซซามาต้องโบหน้าของสามพี่น้อง พระนายจุดไฟแช็คจ่อเข้ากับปลายบุหรี่ แล้วสูดกลิ่นไหม้ของบุหรือนอกที่พี่ชาย คนรองมักสั่งซื้อมาจากอเมริกาใต้

“อาจจะเป็นลูกพีณิซก็ได้นะ”

“ถ้าเป็นลูกมันจริงๆ ทำไมเจ้าภูมิไม่เห็นได้เงินเดือนละแสนห้าบ้างล่ะ อีกอย่างถ้าพีณิซจะซุกลูกไว้ สู้ส่งมันไปเรียนเมืองนอกไม่ยากกว่าหรือวะ”

เออจริง ทำไมต้องมาให้เราสามคนพี่น้องช่วยกันดู ประหลาดจริง

“หรือเราควรจะไปหาคนทรงเจ้าเรียกวิญญาณเฮียมาถามให้ชัดๆ” ใครกัน ที่มันพูดประโยคนี้ โอเคทุกคนตอบถูกต้อง...พีณิซผู้กินยางลบแทบข้าวนั่นเอง

พระนายอัดบุหรี่ปอดแล้วพนควันสีเทาจางออกมาเป็นทางยาว เขา ปรายตามองพี่ชายทั้งสองคน พีณิซผู้มีขนาดร่างกายไม่ต่างจากนักมวยปล้ำ รุ่นซูเปอร์เฮฟวีเวทยืนข้างๆ นักบัญชีชายไทยรูปร่างกะทัดรัดจนน่าสงสัยว่า DNA คงไม่ทำหน้าที่ของมันตามสมควร เพราะดันให้คนหนึ่งน้อยไปแต่กลับ ให้อีกคนหนึ่งมากเกินไป

“พีสองคนจะยกหน้าที่นี้ให้ผมสินะ”

“ก็ทำนองนั้น” พีณิซเป็นฝ่ายตอบ “ไม่ว่าเด็กคนนั้นจะเกี่ยวข้องกับอะไร กับพีณิซ เราก็ต้องทำตามคำสั่งอยู่ดี”

“ถ้าเราไม่ทำเรื่องนี้จะเกิดผลเสียอะไรหรือเปล่า”

แม้ว่าในพินัยกรรมไม่ได้มีการขู่หรือคาดโทษเอาไว้ก็จริง แต่ถ้าไม่ทำ ทุกคนก็คงจะรู้สึกผิดต่อพี่ชายผู้ล่วงลับ

“ตราบนาทีที่พีณิซลุกขึ้นมาจากหลุมไม่ได้ก็ไม่น่าจะมีผล นอกเสียจากว่า พีณิซไปสัณฐานัญญ์อะไรกับเด็กไว้โดยที่เราไม่รู้ แล้วเขามาทวงคืนทีหลัง”

“ก็เป็นไปได้อยู่นะ” พีณิซรู้สึกดีตามแล้วเห็นด้วย

“พูดกันถึงขั้นนี้แล้ว จะให้นายเลี้ยงเด็กนั้นก็ต้องมีอะไรแลกเปลี่ยนกัน สักหน่อยล่ะนะ”

ปล่อยเวลาไปเรื่อยๆ คงไม่ดี พระนายมั่นใจว่าเคราะห์กรรมนี้ไม่ช้าก็เร็ว ย่อมต้องมาตกที่เขาอย่างเสียมิได้ สู้ยื่นข้อเสนอเพื่อช่วงชิงความได้เปรียบ ยังดีเสียกว่า

“ว่า?”

มองพี่สองคนสบตากัน พระนายก็แอบยิ้มเยาะอยู่ในใจ จะร้ายกาจแก่นกะโหลกอย่างไร แต่เด็กอายุสี่สิบเอ็ดก็คือเด็กอายุสี่สิบเอ็ด อาจารย์มหาวิทยาลัยอย่างเขาที่กำราบเด็กมาแล้วนับถือนักทำไมจะจัดการไม่ได้

พี่สิขุฐ์แค่มีนิสัยไม่ชอบรับมือกับเรื่องยุ่งยากที่เหนือไปจากแบบแผนตามประสานักบัญชี ส่วนพี่พุฒิก็ไม่ชอบการรับภาระที่ต้องบีบให้ตัวเองอยู่ในกรอบหรืออยู่กับร่องกับรอย

“ตอนนั้นยังคิดไม่ออกแต่เดี๋ยวค่อยบอกแล้วกัน รับรองว่าผมไม่ขอเงินพี่สองคนหรอก”

“พระนายคิดจะทำอะไรกันแน่?” พี่สิขุฐ์หรีตาลงอย่างไม่ไว้ใจ

“ไม่ได้คิดอะไรเลย ไว้ผมเจอเด็กนั้นก่อนแล้วค่อยมาประเมินความเสี่ยงกัน...เนอะ”

พูดแบบนี้พี่พุฒิก็ทำได้แค่ขมวดคิ้ว แต่พี่สิขุฐ์คงมีอะไรวังตึกๆ อยู่ในหัวแล้วเป็นแน่

พระนายเป็นฝ่ายดึงศิษย์การ์ดเรียบหรือออกมาจากมือพี่ชายหุ่นนักกล้ามยิ้มให้ทั้งสองคนอย่างผู้ถือไฟเหนือกว่า

“พวกพี่เล่นรวมหัวกันผลักดันภาระมาให้ผมโดยไม่คิดจะรับผิดชอบอะไรเลยนี่นา ในเมื่อผมต้องแบกรับเรื่องนี้อยู่แค่คนเดียว ผมก็ต้องเรียกค่าแรงให้คุ้มหน่อยล่ะ” เขาพูดด้วยน้ำเสียงที่ฟังไม่ออกว่าเป็นการประชดประชันหรือเยาะเย้ย “ไม่แน่นะ...บางทีผมอาจจะดึงเงินสิบแปดล้านนั้นคืนมาได้ แล้วขอส่วนแบ่งสักครึ่งหนึ่งก็ได้ล่ะ พี่สิขุฐ์ว่ายังไง? ข้อตกลงนี้ฟังดูพอใช้ได้... ไซ้หรือเปล่า” ว่าแล้วก็หันหลังจากมาโดยที่ไม่สนใจพี่ชายอีกสองคน

อย่างที่บอกไปพระนายยังไม่มีแผนอะไรในหัวจนกว่าเขาจะเผชิญหน้ากับเด็กนั้นนะแหละ ถึงจะคิดออกว่าต้องทำยังไงบ้าง ตอนนั้นแค่ได้มีอำนาจควบคุมพี่ชายสองคนไว้ในมือก็สุขใจจะแย่แล้ว

